

Sygn. akt: I C 339/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 65.774,87 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 6.417,00 zł (sześć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt: I C 339/17

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu R. T. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę kwoty 65 774,87 zł. W uzasadnieniu wskazał, że wierzyciel pierwotny (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł ze stroną pozwaną umowę kredytu nr (...) \ (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r., z której - jak wynika z pozwu - strona pozwana nie wywiązała się, albowiem nie wykonała ciężącego na niej zobowiązania tj. terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna. Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 grudnia 2016 roku przedmiotowa wierzytelność została nabyta od (...) Bank Spółka Akcyjna (dawniej (...) Bank S.A.) z siedzibą W. przez (...) z siedzibą w W.. Powód podkreślił, iż na dochodzoną kwotę składają się: kwota 49110,34 zł tytułem kapitału – niespłaconej należności głównej, kwota 11884,23 zł tytułem odsetek karnych naliczanych przez (...) Bank Spółka Akcyjna, kwota

4390,11 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez (...) Bank Spółka Akcyjna, kwota 390,19 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od niespłaconego kapitału od dnia 7 grudnia 2016 roku jako dnia następnego po dniu w którym (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zakończył naliczanie przysługujących mu należności, a do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Profesjonalny pełnomocnik pozwanego wniósł odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co do wysokości. W pierwszej kolejności podniósł zarzut nieważności umowy, wskazując na brak podpisów osób umocowanych przez bank do zawierania tego rodzaju umów. Pełnomocnik pozwanego podkreślił przy tym, iż przedstawione przez powoda dowody nie wskazują na otrzymanie przez pozwanego jakichkolwiek środków od banku, ani też nie odzwierciedlają w jaki sposób i na jakiej podstawie bank określił wysokość dochodzonych roszczeń. Następnie zakwestionował on skuteczność wypowiedzenia umowy, wskazując, iż strona powodowa nie udowodniła aby takie wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu. Pozwany podniósł również zarzut braku legitymacji czynnej powoda, gdyż w jego ocenie strona powodowa nie wykazała przejścia ewentualnych uprawnień (...) Banku S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) z siedzibą w W. w zakresie oświadczenia o uiszczeniu ceny z dnia 15 grudnia 2016 roku wskazując że jest to dokument prywatny, który pozwala jedynie na ustalenie, że osoby pod nim podpisane złożyły określone oświadczenie woli/wiedzy.

Pozwany zakwestionował bankowy tytułu egzekucyjny wskazując iż jest to dokument prywatny nie posiadający w postępowaniu cywilnym mocy dokumentu urzędowego.

Strona powodowa, w piśmie procesowym z dnia 13 września 2017 roku stanowiącym odpowiedź na odpowiedź na pozew oraz w piśmie procesowym z dnia 26 września 2017 roku wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z oryginału umowy kredytu. Wskazała przy tym, iż umowa kredytu zawarta została na wniosek pozwanego, w dniu 11 kwietnia 2013 roku. Na podstawie umowy kredytu bank wypłacił pozwanemu kwotę 54388,78 zł łącznie z finansowanym kosztem prowizji przygotowawczej. Pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych w dniu 11 każdego miesiąca począwszy od dnia 11 maja 2013 roku. Wysokość raty wynosiła 1419,74 zł.

Ponadto wskazał, że inny profesjonalny pełnomocnik pozwanego złożył w dniu 14 kwietnia 2014 roku do banku wniosek o restrukturyzację zobowiązania poprzez obniżenie rat miesięcznych z kwoty 1419,74 zł do kwoty 710 zł, a w przypadku nie uwzględnienia wniosku – udzielenie karencji w spłacie rat kapitałowo-odsetkowych na okres 3-6 miesięcy z kapitalizacją bieżących zaległości. Zdaniem powoda takie działanie pozwanego można poczytywać jako niewłaściwe uznanie długu, wynikającego z zawartej umowy.

Strona powodowa odniosła się również do zarzutu braku legitymacji czynnej wskazując, iż z pozwem przedłożyła potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego –zapłaty za portfel zgodnie z umową z dnia 7 grudnia 2016 roku. Jednocześnie zgodnie § 5 ust 4 umowy bank w dniu 15 grudnia 2016 roku czyli w terminie 14 dni po dacie nabycia wystawił oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności w dacie nabycia wobec czego, warunek uiszczenia w całości ceny nabycia został spełniony. Powód wskazał, iż oświadczenie podpisały osoby uprawnione do reprezentacji banku zgodnie ze sposobem reprezentacji określonym w KRS (...). Fakt nabycia dochodzonej wierzytelności potwierdza również posiadanie przez stronę powodową całej dokumentacji dotyczącej przedmiotowej wierzytelności, co do której bank obowiązany był do przestrzegania procedur związanych z ochroną tajemnicy bankowej.

Powód również stwierdził, iż skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę kredytu pismem w dniu 19 marca 2014 roku stawiając całość kredytu w stan wymagalności. Powód poinformował w przedmiotowym piśmie, że na dzień wypowiedzenia umowy zadłużenie wynosiło 50973,19 zł, a nadto zastrzegł, że uregulowanie zadłużenia w kwocie 4453,06 w terminie 30 dni od daty otrzymania wypowiedzenia spowoduje, że wypowiedzenie nie będzie wywoływało żadnych skutków prawnych, a bank będzie traktował je jako niebyłe i niezłożone. Korespondencja w/w została wysłana

do pozwanego w dniu 25 marca 2014 roku, a wobec nieuregulowania przez niego wymaganego zadłużenia w dniu 17 kwietnia 2014 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który postanowieniem Sądu Rejonowego w Człuchowie w dniu 30 kwietnia 2015 roku został zapatrzony w klauzulę wykonalności w sprawie I (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. T. prowadził działalność gospodarczą tj. Pizzerię u R. w C. przy ulicy (...). Działalność rozpoczął w dniu 4 listopada 2009 r. a zaprzestał w dniu 31 maja 2014r. W Centralnej Ewidencji i Informacji o działalności gospodarczej pozwany wskazał adres do doręczeń miejsce wykonywanej działalności gospodarczej - ul. (...) w C.. W wpisie o zakończeniu prowadzonej działalności gospodarczej pozwany wskazał adres do doręczeń - (...)/1. Wpis do ewidencji został wykreślony 2 czerwca 2014

dowód wypis z ewidencji publiczny internetowy rejestr (...)

W dniu 11 kwietnia 2013 r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. (dawniej (...) Bank S.A.) z siedzibą w W. zawarł z pozwanym R. T. umowę kredytu nr (...) \ (...). Na podstawie umowy bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 54389,78 zł. na okres 60 miesięcy. Kredyt przeznaczony był na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej oraz sfinansowanie prowizji bankowej w kwocie 2.304,28 zł. Kredyt oprocentowany był wg stałej stopy procentowej, która wynosiła 19,00 % w stosunku rocznym.

dowód: umowa kredytu k. 167-171

W dniu 14 kwietnia 2014 roku pełnomocnik pozwanego wystąpił do banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia w którym wniósł o obniżenie wysokości raty miesięcznej z kwoty 1419,74 zł na kwotę 710 zł, a w razie nie zaakceptowania przedmiotowego wniosku o udzielenie karencji w spłacie rat kapitałowo-odsetkowych na okres 3-6 miesięcy. Bank nie wyraził zgody na restrukturyzację zadłużenia.

dowód: wniosek w sprawie restrukturyzacji zadłużenia, k. 148-150

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wywiązywał się z zawartej umowy pismem z dnia 19 marca 2014 r. powód wypowiedział umowę kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty całości należności.

dowód: pismo, k. 22, 143-147

W dniu 17 kwietnia 2015 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), a w dniu 30 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał postanowienie, którym nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), k 23, postanowienie z dnia 30 kwietnia 2015 r., k.24-28

W dniu 7 grudnia 2016 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) w siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, w której również jako przedmiot przelewu wymieniono m.in. wierzytelność wobec dłużnika R. T..

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 07/12/2016r. wraz z załącznikami, k. 33-122)

Powód w dniu 11 stycznia 2017 roku wystosował do pozwanego zawiadomienie o nabyciu przysługującej (...) Bankowi S.A. (dawniej (...)) z siedzibą w W. wierzytelności wobec pozwanego oraz wezwał go do zapłaty całkowitego zadłużenia w kwocie 65.626,87 zł.

dowód: zawiadomienie z dnia 11/12/2017r. k. 31-32, wezwanie do zapłaty z dnia 11/12/2017r. k. 29-30

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w toku postępowania, które uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych. Sąd zważył przy tym, że pozwany R. T. kwestionując ich moc dowodową, sam nie zaferował jednakże żadnych dowodów.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) z siedzibą w W. domagał się od pozwanego R. T. zasądzenia kwoty 65 774,87 zł. wraz z żądanymi obok roszczenia głównego odsetkami ustawowymi za opóźnienie licznymi od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty

Powód swoje roszczenie wywodzi z umowy kredytu, jego wypowiedzenia i niespłacenia przez pozwanego należności w całości postawionej w związku z tym w stan wymagalności.

Strona pozwana w toku procesu podniosła szereg zarzutów zmierzających do podważenia istnienia i wymagalności roszczenia powoda oraz skuteczności dokonanego wypowiedzenia, jednakże w ocenie Sądu okazały się one niezasadne.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zgłoszony przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda z uwagi na nie wykazanie przejścia uprawnień przysługujących (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na podstawie zawartej umowy cesji. Na marginesie należy zaznaczyć, iż z informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców pobranej na podstawie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym wprost wynika, iż bank będący wierzycielem pierwotnym pozwanego zmienił nazwę z (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i wprost wynika, iż (...) Bank S.A. z siedzibą w W. jest podmiotem tożsamym, co zawierający z pozwanym umowę kredytu. Jedynie zauważyć należy, iż połączenie spółek akcyjnych - łączące się ze zmianą nazwy Banku - nie skutkowało przeniesieniem przysługujących temu bankowi uprawnień na inny podmiot. Sama modyfikacja firmy spółki nie pociąga za sobą zmian w zakresie przysługujących spółce wierzytelności i zobowiązań, ani tym bardziej nie łączy się z utratą uprawnień do wszczęcia i prowadzenia postępowań mających na celu dochodzenie roszczeń przysługujących spółce z tytułu czynności prawnych dokonywanych przed zmianą firmy.

Przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) i jego przedmiotem może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Jak się wskazuje w orzecznictwie, skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesja syngularna o charakterze translatywnym. Nie prowadzi on do umorzenia zobowiązania, jego zmiany przedmiotowej lub zakresu odpowiedzialności, bądź powołania nowego, ale do kontynuacji istniejącego zobowiązania w innym układzie podmiotowym. Nabycie wierzytelności może nastąpić zatem tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy, gdyż brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 r., V CSK 620/13 niepubl.). Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być nadto w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, niepubl.), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

W orzecznictwie i piśmiennictwie trafnie zwraca się uwagę na procesowy oraz materialnoprawny aspekt ciężaru dowodu; pierwszy dotyczy powinności stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 3 i art. 232 k.p.c.), drugi - negatywnych skutków wynikających z nieudowodnienia przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 6 k.c.). W judykaturze podkreśla się przy tym, że o tym co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego (wyrok SN z dnia 17 czerwca 2009 r., IV CSK 71/09, OSP 2014, Nr 3, poz. 32).

Z treści art. 509 k.c. wynika jednoznacznie, iż cesjonariusz, chcąc dochodzić nabytej wierzytelności, musi wykazać, że spełnione zostały przesłanki warunkujące powstanie tego uprawnienia, a ponieważ w sprawie niniejszej pozwany podniósł zarzut nieistnienia wierzytelności, ciężar wykazania jej istnienia, przedmiotu i wysokości spoczywał na powodzie, niezależnie od wykazania jej przejścia. Strona nie może bowiem przerzucać na sąd obowiązku poszukiwania w dołączonych dokumentach faktów, które dawałyby podstawę do weryfikacji sformułowanego żądania w świetle przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie, gdyż w świetle art. 232 k.c., to strony a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik, a bierność strony nie obliguje z kolei sądu do podejmowania działań z urzędu.

Zdaniem Sądu powód należycie wykazał przejście uprawnień na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 grudnia 2016 roku. (...) z siedzibą w W. nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. pakiet wierzytelności pieniężnych w tym wierzytelności wobec pozwanego R. T. wskazane w poz. 450 załącznika nr 3 do przedmiotowej umowy. Dokumenty te zostały przedłożone Sądowi i poświadczone za zgodność zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507 ze zm.).

Zdaniem Sądu powód wykazał, iż strony umowy przelewu wierzytelności w sposób szczegółowy i sprecyzowany określiły wierzytelność przysługującą bankowi w stosunku do pozwanego, dokonały jej zindywidualizowania poprzez dokładne określenie zobowiązania, z którego ono wynika, wskazały strony zobowiązania oraz przedmiot świadczenia.

Powód wykazał, iż umowę przelewu wierzytelności oraz oświadczenia z nią związane podpisały osoby uprawnione do reprezentacji wskazanych podmiotów, a nadto podpisy pod umową zostały naniesione w obecności notariusza P. S..

Podkreślenia wymaga również fakt, iż zgodnie z §5 umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 grudnia 2016 roku wierzytelności przechodzą na fundusz pod warunkiem i z chwilą zapłaty ceny nabycia wskazanej w § 4 umowy. Powód przedłożył potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego – zapłaty za portfel zgodnie z umową z dnia 7 grudnia 2016 roku. Jednocześnie zgodnie § 5 ust 4 umowy bank w dniu 15 grudnia 2016 roku czyli w terminie 14 dni po dacie nabycia wystawił oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności w dacie nabycia wobec czego, warunek uiszczenia w całości ceny nabycia został spełniony. Powód wskazał, iż oświadczenie podpisały osoby uprawnione do reprezentacji banku zgodnie ze sposobem reprezentacji określonym w KRS (...). Fakt nabycia dochodzonej wierzytelności potwierdza również posiadanie przez stronę powodową całej dokumentacji dotyczącej przedmiotowej wierzytelności, co do której bank obowiązany był do przestrzegania procedur związanych z ochroną tajemnicy bankowej.

Kolejnym zarzutem podniesionym przez pozwanego był zarzut nieważności umowy kredytowej wobec niewykazania przez powoda upoważnienia osób podpisanych pod umową jako reprezentujących bank do działania w imieniu kredytodawcy. Jest to stanowisko całkowicie chybione, albowiem już z treści samych pieczętek umieszczonych obok podpisów tych osób wynika, że byli to pracownicy powodowego banku. Zauważyć bowiem trzeba, że zgodnie z treścią art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Oznacza to, że każdy, kto z osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa zawarze umowę tego rodzaju, jakie zwykle są zawierane w tym lokalu, może spodziewać się, że jej skutki prawne powstaną bezpośrednio dla przedsiębiorstwa. Art. 97 k.c. nie przewiduje domniemania, iż każda umowa została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa, a jedynie domniemanie, że jeśli została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa z osobą czynną, to jest zawarta skutecznie. Jednocześnie jednak pozwany, wbrew rozkładowi ciężaru dowodu w tym zakresie, nie przedłożył żadnego dowodu dającego podstawę do przyjęcia, że umowa kredytowa z dnia 11 kwietnia 2013 roku została podpisana poza lokalem przedsiębiorstwa, co więcej – okoliczności tej wprost nie zaprzeczył. Pozwany, pomimo kwestionowania zawarcia umowy z bankiem, nie podjął nadto inicjatywy dowodowej zmierzającej w kierunku podważenia autentyczności swojego podpisu na przedmiotowym dokumencie. Zauważyć nadto trzeba, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej we wstępnej części umowy kredytu wskazano zarówno czas jak i miejsce podpisania umowy, zaś każda ze stron dokumentu została opatrzona podpisem pozwanego. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na złożenie przez pozwanego wniosku o udzielenie kredytu, to wskazać trzeba, iż przedkładając

oryginał umowy, powód w wystarczający sposób wykazał istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami niniejszego postępowania.

Niezasadny okazał się także zarzut niewykazania przez powoda dokonania wypłaty środków pozwanemu w oparciu o zawartą umowę kredytu. Nie sposób pominąć przy tym, iż z bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wskazanych powyżej dokumentów jednoznacznie wynika, że pozwany przez pewien czas spłacał kredyt. Oznacza to, że środki pieniężne faktycznie zostały przekazane do jego dyspozycji przez powoda. Przyjęcie, że pozwany – pomimo braku zobowiązania i nieudzielenia mu kredytu – spłacał przez pewien czas na rzecz powoda raty kredytu (którego rzekomo miał nie otrzymać) nie daje się pogodzić z wnioskami płynącymi z zasad logiki i doświadczenia życiowego.

W przypadku gdyby nie została wykonana umowa, pozwany przez pełnomocnika nie złożyłby wniosku o restrukturyzację zobowiązania wynikającego z umowy pierwotnej. Podkreślić należy, że analiza całości materiału dowodowego jaki i okoliczności przytoczone przez strony, doprowadziły Sąd do przekonania, że strony łączyła umowa, która została wykonana przez stronę powodową, a ostatecznie została wypowiedziana z powodu braku jej realizacji przez pozwanego.

Odnośnie zarzutu pozwanego, iż, iż osoba podpisana pod bankowym tytułem egzekucyjnym nie była upoważniona do jego wystawienia, zarzut ten należy uznać za chybiony jako, że upoważnienie tej osoby do dokonania zakwestionowanej czynności wprost wynika z rejestru przedsiębiorców (...) Bank S.A. KRS (...), który został załączony do pozwu. Trafnie wskazuje przy tym pozwany, że stosownie do art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1988 ze zmianami) urzędowa moc prawna bankowego tytułu egzekucyjnego (dalej BTE) dotyczy jedynie czynności bankowych i nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym, a co a tym idzie dokument ten nie korzysta z domniemań prawnych właściwych dla dokumentów urzędowych. Zauważyć jednak trzeba, że jest to dokument prywatny i jako taki stanowi pełnoprawny środek dowodowy. Przedłożony przez powoda BTE był podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw oraz obowiązków majątkowych banku oraz opatrzony pieczęcią banku i w tym zakresie stanowił wystarczające potwierdzenie wysokości roszczenia powoda. W okolicznościach analizowanej sprawy pozwany nie zdołał zakwestionować prawdziwości tego dokumentu ani nie podważył prawidłowości i rzetelności wyliczeń w nim odzwierciedlonych. BTE i pozostałe przedłożone przez powoda dokumenty zostały wystawione przez osoby do tego uprawnione i posiadające w tym zakresie odpowiednie kompetencje. Wskazać trzeba, że BTE musi odzwierciedlać stan ksiąg rachunkowych banku prowadzonych według szczegółowych zasad określonych w ustawie z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1047 ze zmianami), a banki w zakresie prawidłowości danych w nich zawartych poddawane są wnikliwej kontroli instytucji działających w ramach nadzoru finansowego. Skoro pozwany kwestionował kwalifikacje osób wystawiających dokumenty oraz rzetelność danych wynikających z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez bank, powinien wykazać się w tym zakresie inicjatywną dowodową i nie ograniczać się jedynie do gołosłownych zarzutów. Podkreślenia wymaga fakt, iż to, że BTE w świetle obowiązujących obecnie przepisów prawa nie posiadają mocy dokumentu urzędowego, nie zmienia faktu, iż tytuły te, podobnie jak pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, podlegają ocenie Sądu orzekającego w zakresie ich wiarygodności, prawdziwości i mocy dowodowej i w konsekwencji Sąd w dalszym ciągu jest uprawniony na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. do poczynienia na podstawie tychże dokumentów wiążących ustaleń faktycznych.

Art. 6 k.c. odnosi się do materialnoprawnego aspektu zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu. Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa, kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakikolwiek efekt. Wskazany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. W kontradiktoryjnym modelu postępowania cywilnego o zakresie i rodzaju roszczenia decyduje powód, a w konsekwencji to na nim spoczywa ciężar udowodnienia

twierdzeń które mają popierać jego żądania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, sygn. akt II CSK 297/10). Reguła ta nie może być jednak rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, ciężar dowodu spoczywa na powodzie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt I ACa 572/10). Rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i jego procesowy odpowiednik (art. 232 k.p.c.) należy rozumieć bowiem w ten sposób, że w razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających – jej zdaniem – oddalenie powództwa (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 29 maja 05 2014 roku, sygn. akt III APa 10/14, Legalis numer 1062037).

W okolicznościach analizowanej sprawy, zdaniem Sądu, powód w wystarczający sposób udowodnił istnienie i wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem. Stosownie zaś do przedstawionych powyżej reguł to zatem na pozwanym, który z twierdzeń swoich wywodził skutki prawne w postaci braku własnego zobowiązania, spoczywał ciężar dowodu, że wierzytelność powoda nie istnieje albo istnieje w mniejszej wysokości. Pozwany pozostał jednak bierny, a jego działania procesowe ograniczały się do głośłownego podważania twierdzeń powoda. Taka postawa stanowi w ocenie Sądu próbę nieuzasadnionego przerwania ciężaru dowodowego na stronę przeciwną i nie może implikować powstania po stronie powoda dodatkowych obowiązków dowodowych.

W ocenie Sądu za niezasadne uznać należało również zarzuty pozwanego skierowane do dokumentu stanowiącego wypowiedzenie umowy kredytu. Zauważyć trzeba, że wypowiedzenie umowy jest prawem kształtującym, które realizowane jest przez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki wypowiedzenia, do których należy rozwiązanie węzła obligacyjnego, oświadczenie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. W ocenie Sądu analizowane pismo zostało sformułowane zgodnie z powyższymi wymogami, w sposób jasny, czytelny i klarowny. Z jego treści jednoznacznie wynika, iż bank wypowiada pozwaną umowę kredytu i stawia całość kredytu w stan natychmiastowej wymagalności zobowiązując do jego spłaty. Odnosząc się do zarzutu niewykazania przez powoda doręczenia pozwanemu pisma z wypowiedzeniem umowy wskazać należy, że zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, w której mogła się zapoznać z jego treścią. Przepis nie wymaga zatem, aby adresat oświadczenia zapoznał się faktycznie z jego treścią, wystarczająca jest sama możliwość zapoznania się. Taką możliwość daje wysłanie pisma zawierającego oświadczenie woli przesyłką poleconą, a dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku, II CSK 454/09, OSNC 2010/10/142). Trafnie wskazuje się zatem w doktrynie, że dowód nadania listu poleconego nie jest wprawdzie dowodem doręczenia go adresatowi, lecz jest dowodem prima facie (por. S. Rudnicki, S. Dmowski, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, Warszawa 2003), który stwarza domniemanie doręczenia. W okolicznościach analizowanej sprawy powód nadał przesyłkę z wypowiedzeniem na adres prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej, uiścił niezbędną opłatę, a operator nie zwrócił mu tej przesyłki. Można zatem przyjąć, że została ona doręczona adresatowi. Wobec udokumentowania przez powoda wysłania wypowiedzenia umowy kredytu, to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania okoliczności przeciwnej, to jest braku możliwości zapoznania się z jego treścią. Pozwany obowiązkowi temu nawet nie starał się poddać. Biorąc pod uwagę chociażby zbieżność czasową pisma o wypowiedzeniu (19 marca 2014 roku) oraz nadania przesyłki pocztowej (25 marca 2014 roku) zasady logicznego myślenia i doświadczenia życiowego pozwalają przyjąć, że przesyłka zawierała wypowiedzenie umowy kredytowej, na które powołuje się powód. Podkreślić należy, iż wypowiedzenie umowy zostało przesłane na adres prowadzonej działalności gospodarczej, którą powód zakończył w dniu 31 maja 2014 roku, a więc po upływie 2 miesięcy od nadania wypowiedzenia umowy kredytowej.

Reasumując Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości, a tym samym w świetle zawartej przez strony umowy w związku z treścią art. 353 k.c. roszczenie powoda zgłoszone w pozwie jest zasadne i na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty należności dochodzonej pozwem.

O kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 1000,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5400,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, łącznie kwotę 6417,00 zł. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w całości, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda całości niezbędnych kosztów procesu – stosownie do wyniku sprawy.